Dokument ten służy wyłącznie do celów informacyjnych i nie ma mocy prawnej. Unijne instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego treść. Autentyczne wersje odpowiednich aktów prawnych, włącznie z ich preambułami, zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i są dostępne na stronie EUR-Lex. Bezpośredni dostęp do tekstów urzędowych można uzyskać za pośrednictwem linków zawartych w dokumencie

►B

DYREKTYWA RADY 92/35/EWG

z dnia 29 kwietnia 1992 r.

ustanawiająca zasady kontroli i środki zwalczania afrykańskiego pomoru koni

(Dz.U. L 157 z 10.6.1992, s. 19)

zmieniona przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►M1	Rozporządzenie Rady (WE) NR 806/2003 z dnia 14 kwietnia 2003 r.	L 122	1	16.5.2003
►M2	Decyzja Komisji 2006/911/WE z dnia 5 grudnia 2006 r.	L 346	41	9.12.2006
►M3	Dyrektywa Rady 2006/104/WE z dnia 20 listopada 2006 r.	L 363	352	20.12.2006
►M4	Decyzja Komisji 2007/729/WE z dnia 7 listopada 2007 r.	L 294	26	13.11.2007
►M5	Dyrektywa Rady 2008/73/WE z dnia 15 lipca 2008 r.	L 219	40	14.8.2008
►M6	Rozporządzenie Komisji (UE) 2018/415 z dnia 16 marca 2018 r.	L 75	18	19.3.2018

zmieniona przez:

►A1	Akt Przystąpienia Austrii, Szwecji i Finlandii	C 241	21	29.8.1994
►A2	Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej	L 236	33	23.9.2003

sprostowana przez:

►C1 Sprostowanie, Dz.U. L 308 z 8.11.2006, s. 19 (92/35/EWG)

▼B

DYREKTYWA RADY 92/35/EWG

z dnia 29 kwietnia 1992 r.

ustanawiająca zasady kontroli i środki zwalczania afrykańskiego pomoru koni

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady kontroli i środki zwalczania afrykańskiego pomoru koni.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy definicje przedstawione w art. 2 dyrektywy 90/426/EWG stosuje się, jeśli i gdzie niezbędne.

Jednakże „gospodarstwo” oznacza gospodarstwo w znaczeniu podanym w dyrektywie 90/426/EWG oraz rezerwaty przyrodnicze, w których zwierzęta z rodziny koniowatych żyją na wolności.

Ponadto:

a) „właściciel lub opiekun” oznacza osobę fizyczną lub osobę prawną posiadającą tytuł własności zwierząt lub której została powierzona opieka nad zwierzętami za wynagrodzeniem lub nie;

b) „wektor” oznacza owada z gatunku*Culicoides imicola* lub innego owada z rodzaju *Culicoides* mogącego przenosić wirusa afrykańskiego pomoru koni, możliwego do zidentyfikowania zgodnie z procedurami przewidzianymi w art. 19 po zapoznaniu się z opinią Naukowego Komitetu Weterynaryjnego;

c) „potwierdzenie” oznacza oświadczenie złożone przez właściwy organ o wystąpieniu przypadków zachorowań na afrykański pomór koni, które jest oparte na wynikach laboratoryjnych; jednakże, w przypadku epidemii, właściwy organ może potwierdzić wystąpienie choroby, opierając się na badaniach klinicznych i/lub epidemiologicznych;

d) „właściwy organ” oznacza organ centralny Państwa Członkowskiego odpowiedzialny za przeprowadzanie kontroli weterynaryjnych lub jakiekolwiek władze weterynaryjne, którym odpowiedzialność ta została powierzona;

e) „urzędowy lekarz weterynarii” oznacza lekarza weterynarii powołanego przez właściwy organ.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zapewniają, że pojawienie się lub podejrzenie wystąpienia afrykańskiego pomoru koni będzie niezwłocznie i obowiązkowo zgłaszane do właściwego organu.

Artykuł 4

1. Jeżeli w gospodarstwie znajduje się jedno lub więcej zwierząt z rodziny koniowatych podejrzanych o zakażenie wirusem afrykańskiego pomoru koni, Państwa Członkowskie zapewniają niezwłoczne rozpoczęcie przez urzędowego lekarza weterynarii urzędowego dochodzenia w celu potwierdzenia lub wykluczenia obecności tej choroby.

▼B

2. Od chwili zgłoszenia podejrzenia zakażenia urzędowy lekarz weterynarii podejmuje następujące kroki:

a) obejmuje urzędowym nadzorem gospodarstwo lub gospodarstwa, w których nastąpiło podejrzenie zakażenia;

b) inicjuje:

i) przeprowadzenie urzędowego spisu wszystkich gatunków zwierząt z rodziny koniowatych, podając przy każdym gatunku liczbę zwierząt z rodziny koniowatych już padłych, zakażonych lub podejrzanych o zakażenie, oraz zleca nanoszenie na sporządzonym spisie najnowszych informacji, w których zostaje wzięta pod uwagę liczba zwierząt narodzonych oraz liczba zwierząt padłych w okresie podejrzenia o zakażenie; informacje w spisie muszą być dostarczone na żądanie, a także mogą być sprawdzane przy każdej kontroli;

ii) przeprowadzenie spisu miejsc, które mogą ułatwić wektorom przetrwanie, oraz określenie odpowiednich środków, które zwalczą owady przebywające w tych miejscach;

iii) przeprowadzenie zgodnie z art. 7 dochodzenia epizootiologicznego;

c) odbywa regularne wizytacje gospodarstw, w czasie których:

i) bada każde zwierzę koniowate trzymane w tym gospodarstwie;

ii) przeprowadza szczegółowe badania kliniczne lub sekcję zwłok padłych zwierząt oraz pobierze próbki konieczne do przeprowadzenia badań laboratoryjnych;

d) zapewnia, że:

i) wszystkie zwierzęta z rodziny koniowatych w gospodarstwie(-ach) są trzymane w ich pomieszczeniach lub innych miejscach chroniących je przed wektorami;

ii) zakazane jest wszelkie przemieszczanie zwierząt z rodziny koniowatych z i do gospodarstwa/gospodarstw;

iii) wprowadzenie właściwych środków służących do zwalczenia owadów w pomieszczeniach zwierząt oraz wokół tych pomieszczeń;

iv) zwłoki zwierząt z rodziny koniowatych padłych w gospodarstwie będą niszczone, usuwane, palone lub grzebane zgodnie z dyrektywą Rady 90/667/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. ustanawiającą przepisy weterynaryjne w zakresie usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, wprowadzania ich na rynek oraz zapobiegania obecności czynników chorobotwórczych w paszach wytwarzanych ze zwierząt lub ryb i zmieniającą dyrektywę 90/425/EWG ([1]).

3. Do czasu wprowadzania środków urzędowych określonych w ust. 2 właściciel lub opiekun zwierząt podejrzanych o zakażenie podejmie niezbędne działania zapobiegawcze, w celu zapewnienia zgodności z ust. 2 lit. d).

4. Właściwy organ może zastosować wszystkie środki przewidziane w ust. 2 w innych gospodarstwach, jeżeli na możliwość zakażenia będzie wskazywało ich położenie geograficzne lub kontakty z gospodarstwem, w którym podejrzewa się występowanie choroby.

([1]) Dz.U. L 363 z 27.12.1990, str. 51.

▼B

5. Poza przepisami ust. 2 przepisy szczególne dotyczące rezerwatów przyrody, w których zwierzęta z rodziny koniowatych żyją na wolności, mogą zostać ustanowione zgodnie z procedurą określoną w art. 19.

6. Środki objęte niniejszym artykułem będą urzędowo zaniechane tylko w wypadku, gdy właściwy organ nie podejrzewa dalszego występowania afrykańskiego pomoru koni.

Artykuł 5

Szczepienia przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni mogą być prowadzone wyłącznie zgodnie z przepisami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 6

1. Tam, gdzie zostanie urzędowo potwierdzone występowanie afrykańskiego pomoru koni, urzędowy lekarz weterynarii:

a) natychmiast przystępuje do urzędowo nadzorowanego zabicia wszelkich zwierząt z rodziny koniowatych znajdujących się na terenie zakażonego gospodarstwa, zakażonych lub przedstawiających kliniczne objawy afrykańskiego pomoru koni;

b) przystępuje do niszczenia, usuwania, palenia lub grzebania zwłok wymienionych zwierząt z rodziny koniowatych zgodnie z dyrektywą 90/667/EWG i/lub;

c) rozszerza środki ustanowione w art. 4 na wszystkie gospodarstwa położone w promieniu 20 kilometrów (włączone do obszaru zakażonego) wokół zakażonego gospodarstwa;

d) przeprowadza w obszarze ustanowionym w lit. c) systematyczne szczepienia wszystkich zwierząt z rodziny koniowatych, używając szczepionki zatwierdzonej przez właściwy organ, oznacza je wyraźnie i trwale w sposób zgodny z procedurami przewidzianymi w art. 19. Jednakże, w związku z warunkami epizootiologicznymi, meteorologicznymi, geograficznymi lub klimatycznymi, wymagane szczepienia mogą zostać zaniechane przez właściwy organ. Właściwy organ powiadamia Komisję o każdym takim przypadku;

e) przeprowadza dochodzenie epizootiologiczne zgodnie z art. 7.

2. Właściwy organ może rozszerzyć środki przewidziane w ust. 1 poza obszar określony w lit. c), jeżeli w związku z sytuacją geograficzną, ekologiczną i meteorologiczną lub też w związku z przemieszczaniem zwierząt z rodziny koniowatych z gospodarstwa lub na obszar gospodarstwa, na którego terenie potwierdzone zostało występowanie choroby, w związku z czym istnieją podstawy do podejrzeń rozprzestrzenienia się choroby. Organ powiadamia o tym Komisję.

3. Tam, gdzie obszar określony w ust. 1 jest usytuowany na terytorium więcej niż jednego Państwa Członkowskiego, właściwe organy zainteresowanych Państw Członkowskich współpracują przy określaniu tego obszaru. Jeżeli niezbędne, obszar zostanie określony za pomocą procedury przewidzianej w art. 19.

Artykuł 7

1. Dochodzenie epizootyczne obejmuje:

▼B

— okres, w którym afrykański pomór koni może występować w gospodarstwie,

— prawdopodobne pochodzenie afrykańskiego pomoru koni występującego w gospodarstwie oraz identyfikację innych gospodarstw, gdzie znajdują się zwierzęta mogące zostać zakażone z tego samego źródła,

— obecność i rozprzestrzenianie się wektorów choroby,

— przemieszczanie zwierząt z rodziny koniowatych z gospodarstw lub do gospodarstw, o których mowa, lub przenoszenie zwłok padłych zwierząt usuniętych z tych gospodarstw.

2. W celu stworzenia pełnej koordynacji wszystkich środków niezbędnych do zapewnienia zwalczenia afrykańskiego pomoru koni tak szybko, jak tylko to możliwe, a także w celu przeprowadzenia dochodzenia epizootycznego tworzy się centrum kryzysowe.

Ogólne zasady dotyczące krajowego i wspólnotowego centrum kryzysowego są przyjmowane przez Radę stanowiącą na wniosek Komisji.

Artykuł 8

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że oprócz środków określonych w art. 6 właściwy organ ustanowi obszar zakażony i obszar zagrożony. W tworzeniu takich obszarów zostaną wzięte pod uwagę czynniki administracyjne, ekologiczne, epizootiologiczne oraz geograficzne związane z chorobą i możliwościami zwalczania.

2. a) Obszar zakażony obejmuje część terytorium Wspólnoty o promieniu co najmniej 100 km wokół całej powierzchni zakażonego gospodarstwa;

b) obszar zagrożony obejmuje część terytorium Wspólnoty i sięga co najmniej 50 km poza granice obszaru zakażonego, w którym systematyczne szczepienia nie były przeprowadzane w ciągu ostatnich 12 miesięcy;

c) tam, gdzie takie obszary będą usytuowane na terenie kilku Państw Członkowskich, właściwe organy zainteresowanych Państw Członkowskich będą współpracowały ze sobą w celu wyznaczenia obszarów określonych w lit. a) i b). Jednakże, jeśli niezbędne, obszar zakażony i obszar zagrożony zostaną określone zgodnie z procedurami ustanowionymi w art. 19.

3. Na właściwie umotywowany wniosek Państwa Członkowskiego decyzja dotycząca zmiany granic obszarów określonych w ust. 2 może być podjęta zgodnie z procedurami ustanowionymi w art. 19, przy uwzględnieniu:

— położenia geograficznego oraz czynników ekologicznych,

— warunków meteorologicznych,

— obecności i rozprzestrzeniania się wektorów choroby,

— wyników badań epizootycznych prowadzonych zgodnie z art. 7,

— wyników badań laboratoryjnych,

▼B

— zastosowania środków zwalczania, w szczególności środków związanych z wytępieniem owadów.

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że następujące środki zostaną zastosowane w obszarze zakażonym:

a) zostaną zidentyfikowane wszystkie gospodarstwa w obszarach, w których trzymane są zwierzęta z rodziny koniowatych;

b) urzędowy lekarz weterynarii przeprowadza:

— okresowe wizytacje wszystkich gospodarstw, w których trzymane są zwierzęta z rodziny koniowatych,

— badania kliniczne wymienionych zwierząt, włącznie z pobieraniem próbek do badań laboratoryjnych, jeśli okaże się to niezbędne; należy przechowywać zapis takich wizytacji z opisem ich wyników;

c) zwierzęta z rodziny koniowatych opuszczą gospodarstwo, w którym do tej pory były trzymane tylko w celu ich bezpośredniego przewozu pod urzędowym nadzorem do rzeźni w razie nagłej konieczności uboju sanitarnego, znajdującej się w tym samym obszarze, lub jeżeli na terenie danego obszaru nie ma rzeźni, do rzeźni położonej na terenie obszaru zagrożonego wyznaczonego przez właściwy organ.

2. Dodatkowo do środków określonych w ust. 1 decyzja przeprowadzania systematycznych szczepień zwierząt z rodziny koniowatych przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni oraz znakowania ich w obszarze zakażonym może być podjęta na podstawie procedur określonych w art. 19.

Artykuł 10

Państwa Członkowskie zapewnią, że:

1. środki określone w art. 9 ust. 1 dotyczą obszaru zagrożonego. Jednakże, jeżeli na terenie obszaru zagrożonego nie ma rzeźni, zwierzęta mogą zostać ubite w rzeźni wyznaczonej przez właściwy organ, znajdującej się na terenie obszaru zakażonego;

2. przeprowadzanie jakichkolwiek szczepień przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni jest zakazane w obszarze zagrożonym.

Artykuł 11

Okres stosowania i utrzymania środków przewidzianych w art. 6, 8, 9 i 10 ustala się na podstawie procedury ustanowionej w art. 19. Tam, gdzie zostały przeprowadzone szczepienia zgodnie z art. 6 ust. 1 oraz art. 9 ust. 2, okres ten w żadnym wypadku nie może być krótszy niż 12 miesięcy.

Jednakże bez względu na art. 9 ust. 1 lit. c) i art. 10 ust. 1:

a) zwierzęta z rodziny koniowatych z obszaru zakażonego oraz z obszaru zagrożonego mogą być przewożone pod urzędowym nadzorem i na warunkach określonych w art. 5 ust. 3 dyrektywy Rady 90/426/EWG do stacji kwarantanny określonej w art. 5 ust. 3 lit. d) niniejszej dyrektywy;

▼B

b) przemieszczanie zwierząt z rodziny koniowatych w obrębie obszarów o tym samym statusie wymaga zgody właściwych organów, udzielonej na podstawie następujących zasad:

i) zwierzęta z rodziny koniowatych:

— uprzednio przebadane urzędowo,

— oznakowane,

— ich przemieszczaniu towarzyszą urzędowe dokumenty;

ii) Państwa Członkowskie zapewniają, że zwierzęta z rodziny koniowatych nie opuszczają w żadnym wypadku gospodarstwa, na którym przebywały w okresie szczepienia w ciągu 60 dni od daty szczepienia;

iii) Państwa Członkowskie w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego powiadomią Komisję o środkach podjętych w tej dziedzinie.

Artykuł 12

Tam, gdzie epizootia afrykańskiego pomoru koni ma wyjątkowo groźny przebieg, wszelkie dodatkowe środki, które mogą zostać podjęte przez zainteresowane Państwa Członkowskie, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19.

Artykuł 13

Państwa Członkowskie zapewniają, że właściwy organ podejmuje wszystkie niezbędne środki w celu poinformowania wszystkich osób przebywających w obrębie obszarów zakażonych i zagrożonych o wprowadzonych restrykcjach oraz podejmą odpowiednie kroki związane z wprowadzeniem w życie tych restrykcji.

▼M5

Artykuł 14

1. Każde państwo członkowskie wyznacza laboratorium krajowe, które prowadzi badania laboratoryjne przewidziane w niniejszej dyrektywie, oraz udostępnia informacje o tym laboratorium i wszelkich późniejszych zmianach innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej.

Szczegółowe zasady jednolitego stosowania niniejszego ustępu mogą być przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19.

2. Funkcje i zadania laboratoriów krajowych wyznaczonych zgodnie z ust. 1 określono w załączniku I.

3. Laboratoria krajowe wyznaczone zgodnie z ust. 1 współpracują z laboratorium referencyjnym Wspólnoty, o którym mowa w art. 15.

▼B

Artykuł 15

Adres i nazwa laboratorium referencyjnego Wspólnoty zajmującego się afrykańskim pomorem koni są podane w załączniku II. Z zastrzeżeniem przepisów decyzji 90/424/EWG, w szczególności jej art. 28, funkcje oraz obowiązki laboratorium są określone w załączniku III.

Artykuł 16

Biegli z Komisji mogą, jeśli to będzie konieczne dla zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy, przeprowadzić we współpracy z właściwymi organami kontrole na miejscu. Mogą one być prowadzone przez kontrolę reprezentatywnego procentu gospodarstw, w celu sprawdzania, czy właściwe organy monitorują stosowanie zaleceń niniejszej dyrektywy. Komisja powiadamia Państwa Członkowskie o wynikach tych kontroli.

Państwa Członkowskie, na których obszarze przeprowadzane są kontrole, udzielają wszelkiej pomocy biegłym w wykonywaniu ich obowiązków.

Ogólne zasady wykonania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurami określonymi w art. 19.

Artykuł 17

1. Każde Państwo Członkowskie opracowuje plan interwencyjny określający sposoby wdrażania środków ustanowionych w niniejszej dyrektywie.

Plan ten powinien zapewnić dostęp do odpowiednich urządzeń, sprzętu, personelu oraz innych materiałów niezbędnych do podjęcia szybkiej i skutecznej walki z chorobą.

2. Kryteria, które powinny być stosowane przy sporządzaniu planów określonych w ust. 1, są ustanowione w załączniku IV.

Plany opracowane zgodnie z tymi kryteriami zostaną przedstawione Komisji nie później niż w okresie trzech miesięcy od dnia, w którym niniejsza dyrektywa staje się skuteczna.

Komisja bada plany w celu określenia, czy umożliwiają one osiągnięcie zamierzonego celu, oraz sugeruje Państwu Członkowskiemu niezbędne poprawki, których celem jest zapewnienie zgodności z planami opracowanymi przez inne Państwa Członkowskie.

Komisja zatwierdza plany, jeśli niezbędne zmienione, zgodnie z procedurami ustanowionymi w art. 19.

W zależności od rozwoju sytuacji plany mogą zostać następnie zmienione lub uzupełniane, zgodnie z tą samą procedurą.

▼C1

Artykuł 18

Stanowiąc na wniosek Komisji, Rada zmienia załączniki.

▼M1

Artykuł 19

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt, ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 ([1]).

2. W przypadku odniesienia do niniejszego artykułu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE ([2]).

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet uchwala swój regulamin wewnętrzny.

▼B

Artykuł 20

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 31 grudnia 1992 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Środki te zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 21

Komisja przedkłada Radzie przed dniem 1 października 1993 r. sprawozdanie oparte na zebranych doświadczeniach dotyczące zastosowania niniejszej dyrektywy wraz ze stosownymi wnioskami.

Artykuł 22

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

([1]) Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.
([2]) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

▼B

ZAŁĄCZNIK I

▼M5

_____

▼B

B. **FUNKCJE I OBOWIĄZKI KRAJOWYCH LABORATORIÓW ZAJMUJĄCYCH SIĘ AFRYKAŃSKIM POMOREM KONI**

Krajowe laboratoria zajmujące się afrykańskim pomorem koni są odpowiedzialne za koordynację, normy oraz metody diagnostyczne wprowadzane w każdym laboratorium diagnostycznym danego Państwa Członkowskiego, za użycie odczynników oraz testy szczepionek. W tym celu:

a) dostarczają diagnostyczne odczynniki do laboratoriów diagnostycznych, jeśli takie laboratoria zgłoszą zapotrzebowanie na odczynniki;

b) kontrolują jakość wszystkich odczynników diagnostycznych używanych w tym Państwie Członkowskim;

c) organizują okresowo testy porównawcze;

d) przechowują izolaty wirusów afrykańskiego pomoru koni z potwierdzonych przypadków w danym Państwie Członkowskim;

e) potwierdzają dodatnie wyniki testów otrzymane w regionalnych laboratoriach diagnostycznych.

▼M4

ZAŁĄCZNIK II

WSPÓLNOTOWE LABORATORIUM REFERENCYJNE

▼M6

Laboratorio Central de Veterinaria – Área de Sanidad Animal

Ctra. M-106, P.K. 1,4

28110 Algete (Madrid)

HISZPANIA

▼B

ZAŁĄCZNIK III

FUNKCJE I OBOWIĄZKI REFERENCYJNEGO LABORATORIUM WSPÓLNOTOWEGO ZAJMUJĄCEGO SIĘ AFRYKAŃSKIM POMOREM KONI

Referencyjne laboratorium Wspólnoty pełni następujące funkcje i obowiązki:

1. koordynacja, w porozumieniu z Komisją, metod używanych przez Państwa Członkowskie Wspólnoty w diagnostyce afrykańskiego pomoru koni, w szczególności:

   a) typowanie, przechowywanie oraz dostarczanie szczepów wirusa afrykańskiego pomoru koni do testów serologicznych oraz produkcji surowicy odpornościowej;

   b) dostarczanie standardowych surowic oraz innych odczynników wzorcowych do krajowych laboratoriów referencyjnych w celu normalizacji testów oraz odczynników używanych w każdym Państwie Członkowskim;

   c) stworzenie i utrzymywanie zbioru szczepów i izolatów wirusa afrykańskiego pomoru koni;

   d) organizowanie na poziomie wspólnotowym okresowych testów porównawczych procedur diagnostycznych;

   e) zbieranie informacji i tworzenie bazy danych na temat używanych metod diagnostycznych oraz wyników testów przeprowadzanych na terenie Wspólnoty;

   f) sporządzanie charakterystyki izolatów afrykańskiego pomoru koni przy zastosowaniu najnowszych dostępnych metod, co pozwoli na lepsze zrozumienie epizootiologii afrykańskiego pomoru koni;

   g) monitorowanie na całym świecie rozwoju kontrolowania afrykańskiego pomoru koni, epizootiologii oraz zapobiegania zachorowaniom;

2. udzielanie aktywnej pomocy w diagnostyce afrykańskiego pomoru koni w Państwach Członkowskich przez otrzymywanie izolatów wirusa do potwierdzenia diagnozy, ich charakterystyki oraz prowadzenia badań epizootiologicznych;

3. umożliwienie szkoleń lub przekwalifikowania biegłych w diagnostyce laboratoryjnej w celu harmonizacji technik diagnostycznych we Wspólnocie;

4. prowadzenie wymiany informacji na temat afrykańskiego pomoru koni z laboratoriami na całym świecie wskazanymi przez Międzynarodowe Biuro ds. Epizootii (IOE), w szczególności tej dotyczącej rozwoju sytuacji na całym świecie związanej z walką z afrykańskim pomorem koni.

▼B

ZAŁĄCZNIK IV

KRYTERIA PLANÓW GOTOWOŚCI

Plan gotowości powinien spełniać przynajmniej następujące kryteria:

1. powinno zostać stworzone centrum kryzysowe na poziomie krajowym, koordynujące wszystkie środki kontroli w zainteresowanym Państwie Członkowskim;

2. sporządza się wykaz lokalnych centrów kryzysowych, które wyposażone są w odpowiednie urządzenia i pomieszczenia, co pozwoli na lepszą koordynację środków kontroli na poziomie lokalnym;

3. dostarcza się szczegółowych informacji o personelu zaangażowanym w prace związane ze środkami kontroli, dotyczących jego kwalifikacji oraz obowiązków;

4. każde lokalne centrum kryzysowe musi mieć możliwość szybkiego kontaktu z osobą/organizacją, które pośrednio lub bezpośrednio są zaangażowane w problemy związane z wybuchem choroby;

5. odpowiedni sprzęt oraz materiały muszą być dostępne w każdej chwili, tak aby można było natychmiast przedsięwziąć właściwe środki kontroli;

6. sporządza się szczegółowe instrukcje dotyczące działań, które należy podjąć, w tym środki w zakresie usuwania zwłok w razie podejrzenia lub potwierdzenia zakażenia;

7. opracowuje się program szkoleniowy dotyczący podniesienia kwalifikacji praktycznych oraz procedur administracyjnych;

8. laboratoria diagnostyczne muszą być wyposażone w urządzenia do badań poubojowych zwierząt oraz mieć odpowiednie warunki do badań serologicznych, histologicznych itd., muszą także zachować umiejętność natychmiastowej diagnostyki (w tym celu należy dokonać ustaleń w zakresie szybkiego przewożenia próbek);

9. należy szczegółowo ustalić ilość szczepionki przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni, konieczną w wypadku konieczności ponownego przeprowadzenia szczepień interwencyjnych;

10. należy wprowadzić przepisy niezbędne do nadania mocy prawnej wdrażanym planom gotowości.